

Uttalande från de tretton

(8 augusti 1927)

[Ur The Challenge of the Left Opposition, 1926-27, sid 292-297. Texten inom hakparenteser fanns inte i det ursprungliga uttalandet men tillades efter påtryckningar från stalinisterna vid det gemensamma plenarmötet. Dessa delar fanns med i den version som trycktes i Pravda, och som utelämnade hela andra delen av uttalandet, här markerat med asterisker. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Vi besvarar tvistefrågornas huvudinnehåll utan att ta upp det polemiska sätt som de ställs på.

Angående den första frågan: Vi är absolut och ovillkorligt för att försvara vårt socialistiska fosterland mot imperialismen. Vi är givetvis absolut och ovillkorligt för att försvara Sovjetunionen med den nuvarande centralkommittén och Kominterns nuvarande exekutivkommitté vid makten. Om det stycke i Trotskijs brev som hänvisar till Clemenceau har givit grund för felaktiga tolkningar – som att gynna kampen om makten genom att dra fördel av krigets svårigheter – så avvisar vi kategoriskt en sådan tolkning. På samma gång vidhåller vi vår övertygelse att partiet i tider av krig inte kan avstå från kritik eller från att rätta till CK:s politik om den visar sig vara felaktig.

Vårt resolutionsförslag om de internationella frågorna för bland annat fram följande paroller:

För nederlag för alla de borgerliga stater som inleder krig mot Sovjetunionen.

Alla ärliga arbetare i de kapitalistiska länderna bör aktivt bidra till ”sina egna” regeringars nederlag. Låt alla utländska soldater som inte vill spela ”sina egna” härskares spel gå över till Röda arméns sida. Sovjetunionen är alla arbetares hemland. Vi har varit försvarsvänner sedan 25 oktober 1917. Vårt ”nationella krig” kommer att vara ett krig ”för sovjetrepubliken som en avdelning i socialismens världsarmé”. Vårt ”nationella krig” kommer inte att ”sluta i den borgerliga staten utan med den internationella socialistiska revolutionen.” - Lenin.

Att inte försvara Sovjetunionen är utan tvivel att förråda det internationella proletariet.

I frågan om termidor förkunnar vi: de termidorianska elementen blir allt fler i detta land, och de har en ganska omfattande social bas. (Vi betvivlar inte att partiet och proletariet genom att följa den leninistiska linjen och med hjälp av intern partidemokrati kommer att besegra dessa krafter.) Det vi kräver är att partiledningen på ett mer beslutsamt och systematiskt sätt går mot dessa tendenser och deras inflytande över vissa delar av partiet. Vi avvisar tanken att vårt bolsjevikiska parti [eller dess CK eller CKK] har blivit termidorianskt. Till den andra frågan: Vi tillstår att den tyska kommunistiska rörelsen hotas av en öppen splittring och uppkomsten av två partier. [Även om vi underkastar oss Kominterns beslut rörande det otillåtna att ha kvar organisatoriska band till Urbahns-Maslows grupp, så vidhåller vi och kommer vi inte att upphöra att vidhålla i Komintern att påbudet om uteslutning ska omprövas, med tanke på det faktum att] det bland de uteslutna finns hundratals gamla revolutionära arbetare som har nära band till de arbetande massorna och är hängivna den leninistiska saken och uppriktiga i sin beredskap att in i det sista försvara Sovjetunionen.

Att bilda ett andra parti i Tyskland skulle skapa en mycket stor fara. Vi tycker att alla tänkbara åtgärder ska vidtas för att förhindra det. Vi föreslår att SUKP(b)s CK via Kominterns exekutivkommitté söker nå följande utvägar för att undvika denna fara. Under förutsättning att Urbahns grupp upphör att publicera sin egen tidning och underordnar sig Kominternkongressens alla beslut, bör alla uteslutna medlemmar som accepterar dessa villkor återinsättas i Komintern och tillförsäkras möjligheten att försvara sina uppfattningar i partipressen och bland partiets medlemmar och i Komintern i allmänhet.

Angående den tredje frågan: Vi fördömer bestämt alla som helst försök att skapa ett nytt parti. Vi anser att vägen att skapa ett andra parti i Sovjetunionen vore helt förödande för revolutionen. Vi ska med all makt och på alla tänkbara sätt gå mot varje tendens i riktning mot två partier. Vi fördömer lika absolut och kategoriskt varje inriktning mot splittring. Vi kommer att genomföra SUKP(b):s och dess CK:s alla beslut. Vi är redo att göra allt som är möjligt för att undanröja element av fraktionspolitik som kan ha uppstått genom det faktum att vi, ställda inför förvanskningen av partiets inre regim, tvingades kämpa för att göra våra verkliga uppfattningar kända för partiet, uppfattningar som framställdes felaktigt i pressen som läses i hela landet.

* * *

Efter att ha besvarat de frågor som ställts till oss anser vi det i sin tur nödvändigt att inför CK:s och CKK:s gemensamma plenarmöte uttrycka vår djupa övertygelse om följande fråga.

Flera åtgärder är helt nödvändiga för att undvika att försöket att skapa fred i partiet leder till samma resultat som efter 16 oktober 1926, och verkligen undanröja fraktionismen och inskränktheten.

1) Att i CK:s och CKK:s gemensamma plenarmötes namn omedelbart fördöma publiceringen i vår press av material som broschyren ”Om krig och krigsfaran”, utgiven av Moskvakommitténs agitations- och propagandaavdelning, artikeln i Ivanovo-Voznesenskpartiets tidning som förkunnade att oppositionen var kontrarevolutionärer, och artikeln i *Leningradskaya Pravda* den 5 augusti i år, som gick så långt att den, medan detta plenarmöte pågick, skrev att ”oppositionsblockets deklARATIONER är lika populära artiklar i de fientliga makternas krigsministerier som väldigt lönsamma företag är på den kapitalistiska börsen.”

2) Sätta stopp för uteslutningar från partiet och andra repressiva åtgärder mot oppositionsmedlemmar för att de har andra åsikter än den officiella politiken och ta tillbaka de uteslutna medlemmarna i partiet.

3) Garantera att förberedelserna inför den femtonde kongressen kommer att vara samma som under Lenin, då det också fanns allvarliga meningsskiljaktigheter i partiet. I synnerhet att:

a) Publicera alla partiminoriteters teser, artiklar och plattformar i pressen två månader innan kongressen.

b) Göra det möjligt för alla partimedlemmar att bekanta sig med de viktigaste dokumenten om de omtvistade frågorna och nå fram till ett genomtänkt beslut på grundval av genomgripande diskussioner.

c) Garantera en kamratlig diskussion om de omtvistade frågorna – utan överdrifter, anklagelser av personlig natur, etc.

d) Som huvudparoll under förberedelserna inför den femtonde kongressen anta: ”Framförallt SUKP:s och Kominterns enhet.”

Avdejev, Bakajev, Jevdokimov, Zinovjev, Kamenev, Lizdin, Muralov, Peterson, Pjatakov, Rakovskij, Smilga, Solovjov, Trotskij.

Protest mot förkortningen av de trettons uttalande

(9 augusti 1927)

Trotskij: Kamrat Ordzjonikidze har förklarat att det finns en direkt order från plenarmötet ... [*Oro i salen*] ... att det finns en direkt order som förpliktar oss att skilja de två delarna av vårt uttalande åt.

Om det finns en direkt order så kommer vi precis som i alla andra fall att rätta oss efter den direkta ordern.

Röst från salen: Det finns ett förslag från plenarmötet.

Trotskyj: Vi besvarade plenarmötets förslag med att det var oacceptabelt för oss och förklarade varför det var oacceptabelt. Det är oacceptabelt för oss eftersom det är nödvändigt med fullständig klarhet och noggrannhet i dessa frågor. På ett beslut som plenarmötet röstat om och som förpliktar oss att skilja uttalandets två delar åt kan vi bara svara på det sätt som vi skulle på alla beslut från plenarmötet. Men när vi gör det så reserverar vi oss inte bara rätten utan plikten att, varhelst vi befinner oss ...

Röst från salen: I varje gathörn.

Röst från salen: På Jaroslavlstationen.

Trotskyj: ... överallt och på alla ställen som är tillåtna enligt partiets stadgar, där partilivets normala förhållanden tillåter det, förklara att de åtaganden vi tar på oss i den första delen av vårt uttalande, som genom ert beslut på ett konstgjort sätt skiljs från den andra delen, bara kan ge förhoppningar om verkliga framsteg, om än inte några snabba framsteg, på villkor att våra ansträngningar inte blir ensidiga, att inte några vapen hålls i reserv för framtida angrepp mot oss av kamrater som i mycket större utsträckning än minoriteten, det vill säga Oppositionen, bestämmer vårt partis öde. Ty om kamrat Stalin uttryckte tanken här att majoriteten inte har någon anledning att ta Oppositionen på orden, eftersom Oppositionen kanske har ett vapen i reserv för ett framtida angrepp på partiet, så är inte han den enda som har rätt att göra ett sådant uttalande. [*Oväsen.*] Själva kampen kommer att präglade partiet för lång tid framåt, och detta arv kan bara undanröjas om det finns god vilja på båda sidor.

Röst från salen: Vad är detta, ett kontrakt?

Röst från salen: Partiet då? Det finns ett parti, kom ihåg det!

Röst från salen: Det finns inte två sidor, det finns ett parti

Trotskyj: Nej, det är inget "kontrakt", vi talar om god vilja från båda sidor. [*Oväsen.*]

Det är helt riktigt att det finns ett parti. Men om inte Oppositionen existerade som ett faktum och inte som någon "fördragslutande part" så skulle alla de frågor som vi har talat om inte existera, och ni skulle inte tvingats ställa frågan om Oppositionen. Oppositionen försöker inte förhandla fram ett avtal, men den svarar på frågor som ställts till den och den uttrycker sina uppfattningar. Det är bara inom dessa ramar som jag talar om majoritets- och minoritetssidor.

Så vi vidhåller absolut och fullständigt den ståndpunkt som vi uttryckte i vårt uttalande – att de två delarna i vårt uttalande är en enda enhet. När ni frågade oss om vi går med på att dela den ena delen från den andra så svarade vi via kamrat Kamenev, "Nej, vi kan inte göra det, eftersom vi inte vill att partiet ska ha illusioner och vi vill inte leda partiet på avvägar." Trots att vårt uttalande är så klart och exakt så anser ni det lämpligt att anta en resolution som förpliktar oss att skilja de två delarna åt. Inför det beslut som det gemensamma plenarmötet har röstat om, och som förpliktar oss att göra ett sådant åtskiljande, har vi ingen annan utväg än att underkasta oss beslutet. [*Oväsen.*]